

ارزیابی میزان تحقق حکمروایی خوب شهری در منطقه ۱۱ شهر تهران

فاطمه چراغی

کارشناسی ارشد برنامه ریزی شهری و منطقه ای، دانشگاه آزاد شهر ری

چکیده

اصولاً حکمروایی شهری به عنوان رویکردی از نظام تصمیم‌گیری و اداره امور شهری تلقی می‌شود و در واقع فرآیندی است که بر اساس کنش متقابل میان سازمان‌ها و نهادهای رسمی اداره شهر از یک سو و سازمان‌های غیردولتی و تشکل‌های جامعه مدنی، از طرف دیگر شکل می‌گیرد که نهاد مدیریت شهری که در ایران از دو سازمان شهرداری و شورای شهر تشکیل شده است، می‌تواند یکی از بهترین ساز و کارها، برای استقرار حکمرانی خوب شهری باشد. در جوامع بین‌المللی حکمروایی خوب شهری را هدایت و مدیریت صحیح و کارآمد جامعه در چهارچوب یک نظام اداری پاسخگو، قابل اعتماد، شفاف و مبتنی بر عدالت اجتماعی معرفی کرده‌اند و این مقصود به منظور ارتقای کیفیت زندگی در شهرها باید با پایداری توسعه انسانی در تمامی جهات همراه گردد. امروزه در جهان به علت آن که رسیدن به حکمروایی خوب شهری یک نقطه ایده آل محسوب می‌شود؛ تاکنون تعداد بسیار اندکی از کشورها به معیارهای آن نزدیک شده‌اند. هدف این تحقیق آن است که به ارزیابی عملکرد شهرداری منطقه ۱۱ شهر تهران بر اساس شاخص‌های حکمروایی خوب شهری بپردازد. روش تحقیق توصیفی-تحقیقی می‌باشد. اطلاعات مورد نیاز از طریق بررسی میدانی و تکمیل پرسش‌نامه جمع‌آوری شده و با استفاده از نرم‌افزار آماری SPSS و ارزش‌گذاری معیارها با بهره‌گیری از طیف لیکرت، مورد تجزیه و تحلیل قرار گرفته است. نتایج تحلیل حاصل از مدل T تک نمونه ای نشان می‌دهد که شهرداری منطقه ۱۱ تا تحقق حکمروایی خوب شهری راه زیادی دارد و ۵ عامل تأثیرگذار در حکمروایی خوب شهری (مشارکت، پاسخگویی، مسئولیت‌پذیری، آگاهی، دانش و شفافیت) در سطح قابل قبولی قرار ندارند.

واژه‌های کلیدی: حکمروایی خوب شهری، شهرداری، مشارکت، منطقه ۱۱.

مطالعات جغرافیا، عمران و مدیریت شهری

دوره ۴، شماره ۱، بهار ۱۳۹۷، صفحات ۱۳۴-۱۴۷